

Наши-ти пѣтници, ако и да сѣ сега първи пѣтъ въ живота си дошли въ Цариградъ, нѣ пакъ сѣ го знаели отъ приказваніе, познавали сѣ добръ ипподрома, за който толкось много ся говореше по земѣхъ-тѣхъ. Зачтото на ипподрома стаяхъ сичкы-тѣ явны тѣржества и тріумфы, всичкы игры на цирка. Ипподромъ-тѣ бѣше бойно поле на Сици-ты и Зелены-ты, кои-то сѣ проливали нѣкога кървь за почитаніе камъ конце-ты си и искусство-то на надтичаніе съ кола, съ кои-то часто поддигахъ свѣтлыа прахъ отъ пѣстрыа—златенъ, сребренъ, сапировъ и червенъ—пѣськъ, съ който бѣ постлано мѣсто-то. Това ся е приказвало и проповѣдало по вси краища на царство-то и съвѣсьмъ потылко е описвано поле-то за припусканіе. Оттова и Петръ и Ясень, безъ да пытать нѣкого, можяхъ да познахъ, какво онова богато кубе ся въздига надъ черквѣхъ-тѣхъ отъ Святѣ Софіѣ, и какво гранитный-тѣ стѣлпъ е былъ Теодосіевый обелискъ, а оня отъ бронзѣхъ-тѣхъ на Константина Багрянороднаго, че зми-ты сѣ оныя сѣщы-ты, що сѣ донесены изъ Делфи, дѣто сѣ были като подножіе на треножника, посвященный Аполону*); познавали сѣ и бронзены-ты коне, и много-то статуи; нѣ никакъ не знаяхъ, що значать оня дървены дерецы, съединени горѣ съ гредицѣ, на коихъ-то висяше кѣлчищно вѣже, па не сяхъ и да мыслять, що значи то; зашто не можяхъ си помысли, че бы смѣяль нѣкой да направи на ипподрома бѣсило, па ако ще бы былъ той и самый-тѣ царь.

А това бѣ наистинѣ бѣсило. То бѣ ся издигнало спокойно, тихо и нѣкакъ си смиренно, па и боязливо, като

*) Тя спомяници сѣществувать и днесъ; теодосіевый обелискъ е цѣлокупенъ; отъ обелиска на Багрянородный стоять само туглы-ты, зашто-то Турци-ти смѣквѣхъ отъ него бронзѣхъ-тѣхъ, мыслящѣ, че е злато; на зми-тѣ сѣ отсѣкли главы-ты; коне-ти сѣ днесъ на Свято-Марковскѣхъ-тѣхъ пѣцѣхъ у Венеціѣ; отъ статуи-ты не е остала ни една.